

El misteri de la pedra preciosa

Hola! Soc la Mitsue Shitako, vaig néixer quan hi havia guerra. A la meua mare li va costar molt mantenir-me viva durant la guerra. El meu pare treballava tot el dia i tornava sempre a la una de la matinada.

Ara tinc 14 anys i vaig a 2n de la ESO. He conegut a tres noies molt bones que es diuen Kaki, Sofia i Cristina.

Era un dijous qualsevol, a les 13:10 de la tarda vaig rebre una trucada!!

-Bon dia!! Casa dels Shitako, què vol? -vaig dir amb inseguretad.

-Bon dia...tu deus ser la Mitsue, oi? -va dir aquell senyor. Jo la veritat em vaig sorprendre perquè vaig venir aquí fa dos setmanes i només les meves amigues i els pares saben el meu nom, així doncs li vaig dir...

-Si...si...soc la Mitsue, què voleu una cosa?-li vaig dir jo.

-Soc el sergent Thomas Rainbow i estic registrant les cases dels ciutadans perquè, fa una hora, algú ha robat una pedra preciosa, que per cert, té molt valor. He trucat personalment a cada casa per preguntar-los personalment si puc registrar la seva casa, doncs, si la teua família em permet, puc venir?-Que divertit estar aquí, a la meua antiga ciutat entraven a casa teua sense el teu permís i et deien "som la policia, i, en nom de la llei tenim permís a fer tot".

-Si, espera que pregunti a la mare, que esta aquí.

Ens van registrar la casa, no hi havia ni rastre de la pedra preciosa, però encara no entenc com sap el meu nom aquell sergent?

El divendres, la Kaki ens va trucar a totes per preguntar-nos si havíem escoltat la notícia del robatori de la pedra preciosa, i es clar, totes l'havíem escoltat i fins i tot un sergent ens havia trucat personalment. Però allò no era l'únic que ens volia dir, ens ha informat que el millor amic del seu pare té un fill, i en l'habitació del seu fill hi havia trossets de la pedra preciosa. Em va resultar molt estrany, perquè si la pedra és molt gran, per què hi havia trossets petits? Se li haurà caigut? Però no esta confirmat que ell és el lladre.

La Cristina va crear un club que es diu "Les investigadores M.K.S.C" i ens va convidar, vam acceptar perquè es la nostra millor amiga i també, perquè el nostre primer cas es la "cerca de la pedra preciosa", no m'agrada, "el misteri de la pedra preciosa", hmmm...és molt millor.

Quan això va començar a anar bé, l'Elizabeth i el seu grupet de presumides es van ficar amb nosaltres, però per sort, la professora de matemàtiques, la Mindy

Watson, passava per vigilar que no hi haguessin baralles en l'absència de la directora i així va castigar a l'Elizabeth (i el seu grupet).

Volia que totes quedéssim a casa meva per a parlar-ne del tema, però cadascuna tenia una excusa, a la Cristina se li ha mort el tiet i ha d'anar al testament. La Kaki diu que no vindrà si no faig Brownies, ara que veig aquesta excusa és molt estranya. Per on anava? Ai... la Sofia ha d'anar al dentista perquè li posin brackets.

-Noies, abans de que us marxeu, em vaig fixar en el coll de l'Elizabeth i portava un collaret amb un altre tros de la pedra preciosa!! -això era molt interessant que em van dir...

-Eren mentida les excuses, no volíem que el teu pare ens tornés a explicar les seves "aventures al costat d'un mico"...-Bé, almenys m'han dit la veritat.

Al final el sergent Thomas va acabar de registrar totes les cases, però quan va buscar en la casa de l'alcalde... la pedra estava trencada en uns 500 trossets. El culpable era l'alcalde!! Li van dir que es quedaria 30 anys a la presó i a nosaltres ens van donar 50€ per la bona feina...m'agrada aquesta ciutat!!!!